

בשני וחמשי אומרים אל ארך אפים, וצריך לומר מעומד.
 אין אומרים אאיא בר"ח וערב פסח וערב יו"כ וט' באב וחנוכה ופורים, י"ד וט"ו,
 גם באדר ראשון, ולא בבית האבל.

מנהג אשכנז

אל ארך אפים ורב-חסד ואמת אל-
 באפקה חוכיחנו: חוסה יהוה על-עמך
 והושיענו מכל-רע: חטאנו לך אדון
 סלח-נא כרב רחמיך אל:

מנהג קצת קהלות

אל ארך אפים ורב-חסד ואמת אל-
 תסתור פניך ממנו: חוסה יהוה על-
 ישראל עמך והצילנו מכל-רע: חטאנו
 לך אדון סלח-נא כרב רחמיך אל:

הוצאת ספר התורה.

כשפותחים ארון הקדש אומרים ויהי בנסוע וגוי. כשמוציאים ספר התורה אומרים
 בדין שמיה ואם לא אמרו בשעת ההוצאה יוכל לאמרו עד שפותחין לקרות.
 יש להתחיל הס"ת בימין, ואומר הש"ץ גדלו וגוי, וצריך להגביה הס"ת כשאומר
 גדלו וגוי, והקהל עונים אחריו ואומרים לך ד' וגוי רוממו וגוי, אב הרחמים וגוי.

**וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְהוָה וַיִּפְצֹץ
 אֵיבֶיךָ וַיִּגְסֹ מִשְׁנֵאֶיךָ מִפְּנֵיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה
 וַדְּבַר יְהוָה מִירוּשָׁלַם: בְּרוּךְ שְׁנַתֵּן תוֹרָה לְעַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁתוֹ:**

ברוך שמייה דמארי עלמא ברין פתרין ואתרין. יהא רעותך עם עמך ישראל
 לעלם. וסורקן ימינך אחוי לעמך בבית מקדשך ולאמטוני לנא מטוב נהורך
 ולקבלא צלותנא ברחמיך. יהא בענא קדמך דתורין לן סין קטיבו. ולהוי אנא

למה נקרא שמו רחם? כיון שבא רחם באו רחמים לעולם. אמר רב ביבי בר אבוי
 והוא דיתבי אמדי ועביד שרקרק, וגמירי דאי יתיב אארעא ושריך אתי משיחא.
 חז"ל הורו לנו כי הרחמים המה הסיבה והדרך לגאולה, וכל התלאות שעברו
 עלינו המה מחמת כי הרחמים נעדרים מן העולם, וכאשר יבואו הרחמים אוי יתנהג
 גם הקב"ה עמנו במדת הרחמים. ורב ביבי בר אבוי הוסיף: "והוא דיתבי אמדי
 ועביד שרקרק", והיינו שיהא לרחמים על מה לחול, ועביד שרקרק, היינו שיקראו
 בקול אל ה' ואל עמו, כלומר, כשהם יחילו להתעורר, השי"ת יהיה בעזרם.
 וגמירי דאי יתיב אארעא, כלומר, עיקר התעוררותם תהא רק אודות ארצם ועל
 זאת יקראו בקול — אתי משיחא.

עבדך פקידא בגו צדיקיא למרחם עלי ולמנטר ימי ונת פלדי לי ודי לעמך ישראל. אנת הוא ון לכלא ומפרנס לכלא. אנת הוא שליט על פלא. אנת הוא דשליט על מלכיא ומלכותא דילך היא. אנת עבדך דקדשא קריך הוא דסגנדא קמיה ומשמי דיקר אורייתיה בכל-עדן ועדן. לא על אנש רחצנא. ולא על בר אלהין סמכנא. אלא באלהא ושמיא. דהוא אלהא קשט. ואורייתיה קשט. ונביאוהי קשט. ומסגי למעפד טבון וקשט. ביה אנת רחץ. ולשמיה קדישא נקרא אנת אמר תשפתן. יהא בעזא קרמך דתפתח לפאי באורייתא (ומיהב לי בנין דכרין דעבדין רעותן) ומשלם משאלין דלפאי ולפא דכל-עמך ישראל. לטב ולחייך ולשלם:

גדלו ליהנה אתי. וברוממה שמו יחדו:

לך יהנה הגדלה והגבורה והתפארת והגוצה וההוד פיי-כל בשמים ובארץ לך יהנה הממלכה והמתנשא לכל לראש: רוממו יהנה אלהינו והשתחוו להדם רגליו קדוש הוא: רוממו יהנה אלהינו והשתחוו להר קדשו פי קדוש יהנה אלהינו:

אב הרחמים הוא ירחם עם עמוסים ויזכר ברית איתגים ויציל נפשותינו מן-השעות הרעות ויגער ביצר הרע מן הנשואים ויחן אותנו לפליטת עולמים וימלא משאלותינו במדה טובה ישועה ורחמים: החזן בא אל הבימה ומניח ספר תורה עליה ואומר:

חן ומגלה ומראה מלכותו עלינו בזמן קרוב ויחן פליטתנו ופליטת עמו בית ישראל לחן ולחסד ולרחמים ולרצון ונאמר אמן: הכל קבו גדל לאלהינו ותנו כבוד לתורה: פהן קרב. בעמד (ריס בים הכהן) ברוך שנתן חזרה לעמו ישראל בקדשתו: (תורה) יי תמימה משיבת נפש עדות יי נאמנה מחכימת פתי: פקודי יי ישירים משמחי-לב מצנח יי ברה מאירת עינים: יי עו לעמו יתן. יי ברוך את-עמו בשלום: קאל תמים דרכו אמרת יי צרופה. מגן הוא לכל החוסים בו:)

אב הרחמים הוא ירחם עם עמוסים... ויגער ביצר הרע מן הנשואים. מלשון העמוסים מני בטן, הנשאים מני רחם (ישעיה מ"ו, ג'). כי יש שני מיני יצר הרע: אצל העשירים ואצל העניים. העשירים מבקשם כבוד וגדולה על חשבון כלל האומה. אבל העניים יצרם קטן ולא יתאו לגדולות ויבקשו רק מעט. לכן אומרים ויגער ביצר הרע מן הנשואים, כלומר, הגדולים אשר יצרם מויק לכלל האומה.

קהל יחיו ואתם הדבקים ביהנה אלהיכם חיים בלכם היום:
העולה לתורה פותח הספר ומסתכל במקום שמתחיל בו הקריאה ומברך בעצימת עינים:

בְּרַכּוּ אֶת־יְהוָה הַמְּבָרֵךְ :

והקהל עונים ברוך יהוה המברך לעולם ועד:

והוא חוזר ברוך יהוה המברך לעולם ועד. ומברך לפני הקריאה:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מקל
העמים ונתן לנו את תורתו. ברוך אתה יהוה גותן התורה:

משגמר הקורא לקרוא בתורה גולל ספר התורה ומברך:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר נתן לנו תורת

אמת וחי עולם נטע בתוכנו. ברוך אתה יהוה גותן התורה:

מי שנעשה לו נס כגון חולה שנתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא לחפשי וכן
מי שנסע בים ועלה ליבשה או שהלך במדבר והגיע למקום יישוב נוהגין שיעלה לתורה
ויברך מיד לאחר הברכה השניה ברכת הגומל. ואם לא עלה לתורה, ישתדל לברך בפני עשרה.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם הגומל לחיבים טובות

שגמלני כל-טוב:

והקהל עונים מי שגמלק כל-טוב הוא יגמלק כל-טוב סלה:

מי שנעשה בנו בר-מצוה וקרא בתורה מברך:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שפטרני מענשו שלנה:

לאחר גמר קריאת היום אומרים חצי קדיש.

כשמנביהין ספר תורה ישתדל המגביה לפתחו עד ג' עמודים כנגד העם ומחזירו פתוח
לפניו ולאחריו כדי שיוכלו כל העם לראות את הכתב. ובשעת ההגסה יאמרו:

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל (על-פי יהוה)

יחנו ועל-פי יהוה יסעו את משמרת יהוה שמרו) על-פי יהוה

קינד-משה:

(עץ-חיים היא למחויקים בה ותמכיה מאשר: דרכיה

דרכי-נעם וכל גמיבותיה שלום: אךך ימים בימינה בשמאלה

עשר וכבוד: יהוה ספץ למען אדקו יגדיל תורה ויאדיר:)

אחרי הקריאה, בשני ובחמישי, כשיש נפילת אפים, אומר הש"ץ :

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים. לכוּן את-בית חיינו
 ולקשיב את שכינתו בתוכנו במהרה בְּיָמֵינוּ. ונאמר אָמֵן :
 יהי רצון מלפני אבינו שבשמים. לרחם עלינו ועל פליטתנו
 ולמנוע משחית ומגפה מעלינו ומעל כל-עמו בית ישראל.
 ונאמר אָמֵן :

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים. לקיים-בנו חכמי ישראל.
 הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
 בכל-מקומות מושבותיהם. ונאמר אָמֵן :

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים. שגשמע ונתפטר בשורות
 טובות ישועות ונתמות. ויקבץ גְּדֻחֵינוּ מארבע כנפות הארץ
 ונאמר אָמֵן :

אחינו כל-בית-ישראל הנתונים בצרה ובשביה. העומדים
 בין ביים ובין ביבשה. המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה.
 ומאפלה לאורה. ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב
 ונאמר אָמֵן .

החזן לוקח ספר תורה בידו ומתחיל לילך לארון כדי להחזירו למקומו נפותח ואומר :

ש-י יהללו את-שם יהוה כפי-נשגב שמו לבדו.

הודו על-ארץ ושמים. ויגם קרן לעמו תהלה לכל
 וקהל עונים ואומרים
 חסידיו לבני ישראל עם קרבו הללויה :

לדוד מזמור. ליהנה הארץ ומלואה תבל וישבי בה : כי הוא
 על-ימים יסדה ועל-נהרות יבוננה : מי-יעלה בהר יהנה ומי-
 יקום במקום קדשו : גקי כפים ובר לבב אשר לא-נשא לשוא
 ונפשי ולא נשבע למרמה : ישא ברכה מאת יהוה וצדקה מאלהי
 ישעו : זה דור דרשו מבקשי פגיה יעקב סלה : שאו שערים

רְאשֵׁיכֶם וְהַגְּשָׂאוֹ פְתַחֵי עוֹלָם וַיְבֹא מֶלֶךְ תְּכַבֹּד : מִי זֶה מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד יְהוָה עֲוֹז וְגִבּוֹר יְהוָה גְּבוֹר מִלְחָמָה : שְׂאוֹ שְׁעָרִים
 רְאשֵׁיכֶם וּשְׂאוֹ פְתַחֵי עוֹלָם וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד : מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה :

וּבְגִזָּה יֹאמֶר שׁוֹבָה יְהוָה רַבְבוֹת אֱלֹפֵי יִשְׂרָאֵל : קוּמָה יְהוָה
 לְמַנוּחֲתֶךָ אֲמַתָּה וְאַרְוֹן עֵינֶיךָ : כְּתִיבָה יִלְבְּשׁוּ-צַדִּיק וְחִסְדֵיךָ יִרְגְּנוּ :
 בְּעִבּוֹר דָּוִד עֲבַדְךָ אֶל-תִּשָׁב פְּגִי מְשִׁיחֶךָ : כִּי לָקַח טוֹב גַּתִּי
 לָכֶם תּוֹרַתִי אֶל-תַּעֲזֹבוּ : עַץ חַיִּים הִיא לְמַתְזִיקִים כֶּה וְחַמְדֵּיהָ
 מֵאֲשֶׁר : דְּרַכֶּיהָ דְרַכֵּי-נֹעַם וְכָל גַּתֵיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם : תְּשִׁיבֵנו
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְגִשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמֵינוּ כְּקִדְמָה :

לאחר החזרת הספר אומרים :

אֲשֶׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֵלָה : אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁבְּכָה
 לִי אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁיְהוּהוּ אֱלֹהָיו : תְּהַלֵּה לְדָוִד אֲרוֹמְמֶךָ אֱלֹהֵי
 הַמֶּלֶךְ וְאַבְרָכָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד : בְּכָל-יּוֹם אַבְרָכְךָ וְאֶתְהַלֵּה
 שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד : גְּדוֹל יְהוָה וּמְהַלֵּל מְאֹד וְלִגְדֹלְתּוֹ אֵין חֶקֶר :
 דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וְגִבּוֹרְתֵיךָ יִגְדֹּדוּ : הַדָּר כְּבוֹד הַזֹּהָר וְדַבְרֵי
 נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה : וְעֲזוֹנוֹ נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ וְגִדּוֹלְתֶךָ אֲסַפְּרָנָה
 וְכִי רַב-טוֹבֶךָ יִבְיַעוּ וְצִדְקֹתֶךָ יִרְגְּנוּ : חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה אֲרַךְ
 אֲפִים וְגִדֵּל חֶסֶד : טוֹב יְהוָה לְכָל נְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו : יוֹדוּךָ
 יְהוָה כָּל-מַעֲשֵׂיךָ וְחִסְדֵיךָ יְבָרְכוּכָה : כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ יֹאמְרוּ
 וְגִבּוֹרְתֶךָ יְדַבְּרוּ : לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוֹרַתִּי וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתִי :
 מַלְכוּתֶךָ מַלְכוּת כָּל-עֲלָמִים וּמִמְשַׁלְתֶךָ בְּכָל דוֹר וָדָר : סוֹמְךָ
 יְהוָה לְכָל-הַנְּפִלִים וּזְקוֹף לְכָל-הַקְּפוּפִים : עֵינֵי כָל אֱלֹהֶיךָ יִשְׁפְּרוּ
 וְאֲמַתָּה גּוֹמֵן-לָהֶם אֵת אֲכָלָם בְּעַתּוֹ : פּוֹתַח אֶת-יְדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-
 חַי כְּצוֹן : צִדִּיק יְהוָה בְּכָל-דְּרַכָּיו וְחִסִּיד בְּכָל מַעֲשָׂיו : קְרוֹב
 יְהוָה לְכָל-קֹרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּהוּ בְּאֵמֶת : רְצוֹן וְרָצוֹן יַעֲשֶׂה

וְאֵת שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וַיּוֹשִׁיעֵם : שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת-כָּל-אֲהַבָיו, וְאֵת
כָּל-הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד : תְּהַלֵּת יְהוָה נִכְבֵּר פִּי וַיִּכְרַךְ כָּל-בָּשָׂר שֵׁם
קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד : נֶאֱנַחְנוּ נִכְרַךְ יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד-עוֹלָם הַלְלוּיָהּ :

למנצח.

אין אומרים למנצח בראש חדש, בחוה"מ, בחנוכה ובפורים, י"ד וט"ו, גם באדר
ראשון, בערב פסח, ובערב יוה"כ, ולא בט' באב, ולא בבית האבל.

לְמַנְצַח מְזֻמֹּר לְכֹוֹד : יַעֲנֶה יְהוָה בְּיוֹם צָרָה יִשְׁגָּבֶךָ שֵׁם
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב : יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקִּדְשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ : יִזְכֹּר
כָּל-מִנְחֹתֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ יִדְשָׁנָה-סֵלָה : יִתְּנֶלֶךָ כִּלְבָבְךָ וְכָל-
עֲצָתְךָ יִמְלֵא : נִרְנְנָה בִישׁוּעָתְךָ וּבִשְׁמֵ-אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל יִמְלֵא יְהוָה
כָּל-מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ : עֲתָה יִדְעֵתִי פִי הוֹשִׁיעַ יְהוָה מִשִּׁיחוֹ יַעֲנֶהוּ
מִשְׁמֵי קִדְשׁוֹ בְּגִבּוֹרוֹת יֵשַׁע יִמִּינוּ : אֱלֹהֵי בְרֵכֶב וְאֱלֹהֵי בְסוּסִים
וְאֶנְחָנוּ בְּשֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר : הִמָּה פָּרְעוֹ וְנִפְלוּ נֶאֱנַחְנוּ
קִמְנוּ וְנִתְעוֹדֵד : יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם-קָרְאָנוּ :

אין אומרים פסוק ואני זאת בריתי וכו' בט' באב ובבית האבל.

וְבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פָּשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאִם יְהוָה :
וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אָמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ
וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי
וְרַעַף וּמִפִּי זָרַע זָרַעךָ אָמַר יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד-עוֹלָם :
וְאַתָּה קִדּוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת יִשְׂרָאֵל : וְקָרָא זֶה אֵל-
זֶה וְאָמַר קִדּוֹשׁ | קִדּוֹשׁ קִדּוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת מְלֵא
כָּל-הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ : וּמִקְבְּלֵינָּה מִן דִּין וְאֶמְרִין
קִדִּישׁ בְּשֵׁם מְרוֹמָא עֲלָאָה בֵּית שְׂכִינְתָּהּ קִדִּישׁ
עַל אֲרֻעָא עוֹבֵד גְּבוּרְתָּהּ קִדִּישׁ לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמֵי
עֵלְמֵי־אֵי יְהוָה צְבָאוֹת מְלִיאָ כָּל אֲרֻעָא זִיו יְקָרָה :

וּתְשַׁאֲגֵי רוּחַ וְאֲשַׁמַּע אֶתְרֵי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בְּרוּךְ
 כְּבוֹד יְהוָה מִמְקוֹמוֹ : וּנְטַלְתָּנִי רוּחָא וְשִׁמְעַת
 בְּתַרֵי קָל זִיעַ שְׁגִיָּא דְמִשְׁבַּחִין וְאֶמְרִין בְּרִיךְ
 יְקָרָא דִי־הוּא מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתָּהּ : יְהוָה וְיִמְלֹךְ
 לְעַלְמֵי וְעַד : יְהוָה מַלְכוּתָהּ קָאָם לְעַלְמֵי וְלְעַלְמֵי
 עַלְמֵיָא : יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבֹתֵינוּ
 שְׁמֵרָה־זֹאת לְעוֹלָם לְיִצְרַר מַחְשְׁבוֹת לִבְבַּ עַמְךָ וְהַכֵּן
 לְבָבְכֶם אֱלֹהֵיךָ : וְהוּא רַחוּם יַכְפִּיר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית
 וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפוֹ וְלֹא יַעֲרִיר כָּל־חַמְתּוֹ : פִּי־אֲתָהּ
 אֲדַנִּי טוֹב וְסִלַּח וְרַב־חַסֵּד לְכָל־קַרְאֵיךָ : צַדִּיקְתָּךְ
 צַדִּיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת : תַּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חַסֵּד
 לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִיַּמֵי קָדָם : בְּרוּךְ
 אֲדַנִּי יוֹם יוֹם יַעֲמֹס־לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעַתָּנוּ סִלָּה : יְהוָה
 צַבָּאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה : יְהוָה
 צַבָּאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בְּטַח בְּךָ : יְהוָה הוֹשִׁיעָהּ הַמְּלֹךְ
 יַעֲגָנוּ בְּיוֹם־קַרְאָנוּ : בְּרוּךְ (הוּא) אֱלֹהֵינוּ שְׁבַרְאָנוּ
 לְכַבֹּדוֹ וְהַבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת
 וְחַיֵּי עוֹלָם נִטַּע בְּתוֹכְנוּ הוּא יַפְתַּח לִבְנוּ בְּתוֹרָתוֹ
 וְיִשֵּׁם בְּלִבְנוּ אֱהָבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וְלַעֲבֹדוֹ
 בְּלִבְבַּ שְׁלָם לְמַעַן לֹא נִיָּגַע לְרִיק וְלֹא נִלְדַּ לְבָהֳלָה :
 יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
 שְׁנַשְׁמֹר תְּקִיף בְּעוֹלָם הַיּוֹם וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִגְרָאָה
 וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לְשָׁנֵי יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי
 הָעוֹלָם הַבָּא : לְמַעַן יִנְמָרְךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם יְהוָה

אָלְמֵי לְעוֹקֶם אוֹרְךָ: בְּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה
 וְהָיָה יְהוָה מְבַטְחוֹ: בְּטַחוּ בִיהוָה עַד־עַד כִּי בֵּיהָ
 יְהוָה צוּר עוֹלָמִים: וַיִּבְטְחוּ בָךְ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־
 עֲזַבְתָּ דַרְשֵׁיךָ יְהוָה: יְהוָה חַפֵּץ לְמַעַן צְדָקוֹ יַגְדִּיל
 תוֹרָה וַיֹּאדִיר:

קריש שדם, שאומרים אחר קדושה וסדרא, ואומרים בו תתקבל צלותהון, שייך לתפלת
 שמנה עשרה, ואם אחרי שהתחיל הש"צ חזרת התפלה בעשרה יצאו מקצתם, ונשארו רובם,
 גומרים את כולה וגם קריש שלם שלאחריה *

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעֵלְמָא דִּי־רַבָּא כְרַעוּתָהּ.
 וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
 בְּעַגְלָא וּבְזֶמַן קָרִיב, וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם
 וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁמַבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרַמֵּם וַיִּתְנַשֵּׂא
 וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְרַבָּא בְרִיךְ הוּא לְעָלַא
 (בְּעֵשִׂית וּלְעָלַא) מִן־כָּל־בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דִּי־
 אַמְרֵן בְּעֵלְמָא, וְאָמְרוּ אָמֵן:
 תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן דְּכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל, קַדָּם אַבְוֵהוֹן
 דִּי בְּשַׁמַּיָּא, וְאָמְרוּ אָמֵן:
 יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שַׁמַּיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל,
 וְאָמְרוּ אָמֵן: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ
 וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן:

אחר סיום התפלה אומרים עלינו לשבח מעומר, בכונה וביראה, וישהה מעט קודם
 ואנחנו כורעים וכו' ויכרע.

עָלֵינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
 בְּרֵאשִׁית שְׁלֹא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׁמְנוּ

עלינו לשבח. בסדר התפילות שב"ק ווארמיווא ישנה תפילת עלינו, אך מוזכר